

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมนะ ฟังธรรมเพื่อตอกย้ำ ตอกย้ำหัวใจของ เรา ในโลกนี้เราแค่มาฟังพาท้ายแค่ชาตินี้ชาติเดียว แค่อายุขัย แต่จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดใน วัฏฏะๆ ถ้าเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราอย่าไปเสียตาย โอกาสข้างหน้าถ้าเราไปเกิดดี เรา ไปเกิดเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนา เราก็พยายามจะชวนชวายเป็นจะทำคุณงามความดีให้เพิ่มขึ้นไป มากกว่านี้

แต่ถ้าในปัจจุบันนี้ ในมุมมองในสายตาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สัตว์ที่เกิด มาร่วมโลกกันนี้ไม่เคยเป็นญาติไม่เคยเป็นพี่น้องกันมาไม่มีเลย เราเคยเป็นญาติเป็นพี่น้อง เป็น ผู้ที่ทำคุณงามความดีมาร่วมกัน ทำบาปอกุศลมาร่วมกัน

ถ้าร่วมกันๆ สิ่งที่ทำร่วมกัน จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดใน วัฏฏะ เราเกิดในชาติปัจจุบันนี้ เราเกิดในชาติปัจจุบันนี้ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์ด้วยกัน คน เกิดมาร่ำรวยทรัพย์สินมากมาย เขาไม่สนใจในพระพุทธศาสนาเลย เขาไม่สนใจทำคุณงาม ความดีเลย เขาก็ไม่ได้มาสร้างสมคุณงามความดีของเขาต่อเนื่องไป

คนเกิดมาคนทุกข์คนเข็ญใจเป็นชาวไร่ชาวนา เขาสร้างเนื้อสร้างตัวของเขารุ่งขึ้น เขา พยายามทำตัวของเขารุ่งขึ้น เขามีจิตใจที่เป็นธรรม เขาพยายามทำแต่คุณงามความดี เขา พยายามเป็นจิตใจสาธารณะคุ้มครองดูแลสังคม นี่เขาสร้างคุณงามความดีของเขาต่อเนื่องไป เห็นไหม

นี่มามืดไปสว่าง มาสว่างไปมืด มานี้มาสว่างนะ มานี้ทุกอย่างสมบูรณ์แบบเลย ทำคุณ งามความดีก็ได้ จะทำสิ่งใดก็ได้ แต่ไม่ทำ ไม่ทำเพราะอะไร ไม่ทำเพราะจริตนิสัยของตน ความรู้สึกนึกคิดมันเห็นแก่ตัว ความรู้สึกนึกคิด เห็นไหม

นี่ไง เวลาสัตว์ป่าๆ สัตว์ป่าเขาจับมาเลี้ยง เขาเลี้ยงไว้ในกรง เวลาถ้าสัตว์ป่าปล่อยไป มันเลี้ยงตัวเองไม่ได้หรอก สัตว์ป่าๆ นก ถ้านกที่เอามาขังไว้แล้ว ถ้าปล่อยไปมันก็บินกลับมา ถ้าปล่อยไปมันก็ตายเปล่าไง

นี่นิสัยของสัตว์ป่า หมา หมาเราเลี้ยงมา เราเลี้ยงมาเพื่อความเชื่อของของมัน มันก็มี สันดานของสัตว์ป่า มันมีนิสัยของสัตว์ป่านะ เวลาถ้ามันฉุนเฉียวขึ้นมามันกัดเอาได้ นี่พูดถึงสัตว์ ป่า สัตว์บ้านๆ สัตว์บ้านก็มาจากสัตว์ป่านั่นนะ

เริ่มต้นมา ดุสิต มนุษย์เรามาจากไหน ไพรเมตก็มาจากวานร แล้วพัฒนาขึ้นมา พัฒนามา เป็นเราๆ ไง ถ้าพัฒนาขึ้นมาเป็นเรา จริตนิสัยๆ สิ่งต่างๆ ที่มันซับซ้อนมา นี่พูดถึงว่า สัญชาตญาณของสัตว์ป่า ใจทุกดวงใจมีสัญชาตญาณของสัตว์ป่าๆ

เราเกิดเป็นมนุษย์ เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์ มนุสสตีระจฉาโน มนุสสเปโต มนุสสเทโว ถ้า เป็นมนุษย์ๆ มนุษย์ที่ดี มนุสสเทโว ร่างกายเป็นมนุษย์แต่จิตใจเป็นเทวดา แล้วเทวดาที่ไหนละ

คนเราเกิดมามีสันดานดิบ ก็เลสเตถนหาความทะยานอยากในใจของตน ถ้ากิเลสตัดหา ความทะยานอยากในใจของตน เราเกิดมาแล้วเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา กล่อมเกลาหัวใจของเรา กล่อมเกลาหัวใจของเรา กล่อมเกลาหัวใจของเราให้มีเจตนาที่ดี ให้มี ความคิดที่ดี

ถ้ามีความคิดที่ดีขึ้นมา ความคิดที่ดีแล้วจิตใจมันเป็นสาธารณะ มันยอมรับได้ มัน ยอมรับนะ การแบ่งปันได้ มันยอมรับการที่คนจะอยู่ร่วมกันได้ แต่ถ้าจิตใจมันเป็นสัตว์ป่า มันไม่ ยอมรับใครทั้งสิ้น มันจะเป็นหัวหน้าฝูง มันจะขยำฝูงมัน มันจะแย่งชิงการเป็นผู้นำไป

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ นะ เกิดมาสว่าง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นถึงกษัตริย์นะ เวลาเสียสละราชบัลลังก์มา มา อยู่โคนต้นไม้ มาอยู่โคนต้นไม้ เวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา กลับไปเป็นอาจารย์ของกษัตริย์ทั้งแคว้น แคว้นต่างๆ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานไป “ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตา ของโลกดับแล้ว”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีพอยู่นะ อชาตศัตรูจะไปรบกับใครต้องให้อำมาตย์ไปถามเลยว่าไปรบหนนี้แพ้หรือชนะ คนที่มีเภทภัยในแว่นแคว้น มีโรคระบาดขึ้นมา นิมนต์พระพุทธเจ้าไป พระพุทธเจ้าไปถึงเทศนาว่าการให้จิตใจของคนมีหลักเกณฑ์ เทศนาว่าการจนฝนชะล้างจนโรคภัยไข้เจ็บนั้นหายไป

นี่ไง ดวงตาของโลก คนคนหนึ่งสละอำนาจ สละทุกๆ อย่างของโลก แต่มาแสวงหาสัจจะ ความจริงในใจของตน แสวงหาสัจจะความจริงในใจของตน เห็นใหม่

เวลาเกิดเป็นคนมีสันดานดิบ ความดิบเถื่อนในใจของเรานั้นนะ ถ้าความดิบเถื่อนในใจของเรา เราก็มาขัดเกลาๆ แต่ถ้ามันมีคุณงามความดีๆ ดุสิต คนเกิดมา ในสโมสร์สันนิบาตทุกดวงใจว่าเหว่ๆ เพราะทุกดวงใจมันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยากครอบงำมันอยู่ ถ้ากิเลสตัดหาความทะยานอยากครอบงำมันอยู่ มันพยายามแย่งชิงของมัน

แย่งชิงคืออะไร แย่งชิงคือมันหลอกมันลวง มันปลิ้นมันปล้อน มันหลอกเรานะ หนูก็ดีนี่ก็ดี แล้วทำตามมัน พอทำตามมัน ไปทำตามมัน พอมันสนใจอยากแล้วนะ กิเลสมันกระตุ้นขึ้นมาแล้ว พอสนใจแล้วมันก็ไป แล้วสิ่งที่เหลือรับผลมันคือใคร

ภวาสวะ หัวใจของเรานี้ จิตของเรา

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าทำดีของเรานั้นก็ได้คุณงามความดีของเรา ความดีของเราที่เราแบ่งปัน ทำคุณงามความดีของเราที่เราเห็นแก่สังคม ทำคุณงามความดีที่ประโยชน์กับเรา เราก็พออยู่พอกิน เราก็รักษาความเป็นอยู่ของเราได้

คนเราเกิดมามันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยใช้ใหม่ ชีวิตนี้มันต้องมีปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ เราสมบูรณ์แบบแล้ว ถ้าจิตใจเป็นธรรมแล้วเอื้อเพื่อคนอื่นมันเป็นอะไรไป มันเอื้อเพื่อมันก็เพื่อประโยชน์กับเรานะ

นี่ไง ทำคุณงามความดี กิเลสมันไม่ยอม ของกูๆ ขนาดมันสะสมไว้จนกินไม่หมดแล้วมันยังโกงเขากอีก มันยังจะไปเอาของคนอื่นมาเป็นของมันอีก นี่ไง สันดานดิบ สันดานดิบในใจของตนมันครอบงำ

เรามานี้เรามาขัดเกลาของเรา เรามาขัดเกลาของเราเนะ ถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา พันธุกรรมของจิตๆ พันธุกรรมของจิตมันมีสิ่งที่ดีงามๆ คนเราเวลาคนที่เขาพูด ดี เราฟังแล้วมันชื่นใจ แต่ถ้าเป็นพาลมันฟังไม่ได้ พอมันฟังขึ้นมาแล้ว อืม! มันจะชักชวนกันไป ไหน แต่ถ้ามันพาล มันไปเจอคนพาลนะ ไป เราจะไปปลิ้นชิงวิ่งราว มันชอบ ถ้าจะไปเหยียบย่ำ เขามันชอบ นี่พันธุกรรมของจิตๆ

ถ้าพันธุกรรมของจิต ถ้าเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเราเอาสิ่ง นี้มาเทียบเคียงกับเรา เวลาคนเถียงกันด้วยความดีๆ ใครก็ว่าเราดีกว่าคนอื่นทั้งสิ้น แต่เวลาดี หรือไม่ดีเขาวัดกันด้วยศีล ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗

ถ้าศีลที่สมบูรณ์แบบที่สุด ศีลคือเจตนา เจตนาหนึ่งเดียวเท่านั้น เจตนาที่ดียังขึ้นมา เราไม่ล่วงเกิน ไม่หลอกหลวงตัวเอง ครูบาอาจารย์ของเราท่านมีสัตย์ๆ ของท่านนะ คนที่มีสัตย์ ธรรม ตั้งเจตนาว่าจะทำสิ่งใดแล้วต้องทำให้สมความปรารถนา

จะนั่งสมาธิจะภาวนาขึ้นมา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา เราก็รู้ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งดีงาม แล้วเราก็ชวนชวนอยากจะทำๆ แล้วทำได้ไหม

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันไม่มีคุณค่าที่ไหน แล้วสิ่งที่เราแสวงหา กัน เราชวนชวนกันนี่มันมีคุณค่าแค่นั้น แล้วสิ่งที่มีคุณค่ามากกว่า แล้วถ้าเราทำ ทำไมเราทำ ของเราไม่ได้ เพราะเราขาดสัตย์จะ นี่ไง ถ้าขาดสัตย์จะ ลึกลงไปก็ด้วยพันธุกรรมของจิต ด้วย อำนาจวาสนาที่มันอ่อนแอ ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ ไม่มีจุดยืนของมัน

ถ้ามันมีจุดยืนของมันนะ คนที่มีอำนาจวาสนานะ ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ ไปไม้ไปเดียว มันหลุดจากขั้ว ในสมัยพุทธกาลทำให้พระเป็นพระอรหันต์นะ ไปไม้ที่หลุดจากขั้วนี้ เพราะอะไร เพราะเขากำลังใช้ปัญญาของเขาอยู่ จิตของเขามีความสงบระงับ หลักเกณฑ์ของเขากำลัง พิจารณาอยู่ แต่ระหว่างกิเลสกับธรรมๆ กิเลสของใครหนาใครหยาบ มันเหยียบย่ำย่ำยี

ปัญญา มันจะเกิดขึ้นได้แสนยาก เราจะทะลุทะลวง จะพยายามชวนชวนขนาดไหนนะ มันก็มีกิเลสครอบงำ มันยื้อแย่งกันอยู่

ที่นี้พอยื้อแย่งกันอยู่ ใช้ปัญญาอยู่ ไปไม่หลุดจากชั่ว มันกำลังต่อสู้ ปัญญา มันกำลังหมุนของมัน เห็นไปไม่หลุดจากชั่ว นั่นคือกองทัพธรรมที่มาส่งเสริมให้ปัญญา มันพรุ่งพรูออกมา พอเห็นมันหลุดจากชั่ว เออ! ไปไม่มันก็ตั้งแต่มันผลิออกมา ตั้งแต่มันแก่ของมัน มันก็ถึงของมัน มันก็หลุดจากชั่วมันไปเป็นเรื่องธรรมดา นี่ความรู้สึกนึกคิดในใจ ย้อนกลับมาในภายใน

ธรรมะเป็นธรรมชาติฯ ธรรมชาติมันแสดงตัวของมันอยู่แล้ว แต่พวกเรามันมีธรรมหรือมีกิเลสละ ถ้ามันมีกิเลส มันก็จะไปซูดเอา มันจะไปแสวงหาทรัพย์ากรเป็นของมันไป มันยึดครองไปหมดทั่วโลกไป ถ้ายึดครองทั้งหมดทั่วโลก ของกู วางแผนครอบงำมัน นั่นเวลามันคิดแบบกิเลสไป

ถ้ามันคิดเป็นธรรมนะ มันถอนความอยากที่ไปครอบงำเขา

“โมฆราช เธอจงมองโลกนี้ด้วยความว่าง”

โลกนี้ว่างหมด โลกนี้ว่างเปล่าโดยธรรมชาติของมัน ถ้าโลกนี้ว่างเปล่าโดยธรรมชาติของมัน โลกก็ไม่ได้ประโยชน์ เราก็ไม่ได้ประโยชน์ เพราะมันเป็นธรรมชาติของมัน

“เธอจงกลับมาถอนอัสตานุกิฐิ ผู้รู้ว่าง ผู้มองว่าเขาว่าง”

เขาว่างแต่เราไม่ว่าง เราว่างอยู่เพราะมันกดทับไว้ มันว่างอยู่เพราะเรากำลังมีสติปัญญา เดียวพอกิเลสมันแย่งชิงไปได้ซะ โอ้โฮ! คราวนี้ไม่ว่างแล้ว โอ้โฮ! ใ้ว่างๆ ว่างๆ มันจะระเบิดออกมาอีกแล้ว นี่ไง เพราะอะไร เพราะมันเป็นธรรมชาติไป มันไม่เป็นของเราไป

ถ้ามันเป็นของเราละ เราเป็นผู้รู้ เราเป็นผู้กระทำ ถ้าผู้กระทำในความเป็นจริง

ในร่างกายของเรา ในจิตใจของเรา มันมีสัญชาตญาณดิบ เวลามันดิบเถื่อนมันทำให้เรา รังไว้ไม่ไหว ถ้ารังไว้ไม่ไหวนะ มันก็เริ่มต้นจากตรงนี้ ตรงที่เรามีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน ถ้ามีอำนาจวาสนาจิตใจมันไต่ดีนะ ทุกคนที่จิตใจไต่ดี อะไรที่มันดี

ไต่ดีมันดีของใคร มันดีของโลก มันดีของธรรม มันดีเพื่อตัวเองหรือดีเพื่อหมู่คณะ ดีเพื่ออะไร

ดูในทางการแพทย์นะ ประโยชน์ที่หนึ่งคือประโยชน์สาธารณะ ประโยชน์เรามาที่สอง นี้
ไง เขาให้รู้จักเสียสละ ให้รู้จักประโยชน์ของสาธารณะเป็นอันดับหนึ่ง ประโยชน์ของเราเป็น
อันดับสอง ถ้าประโยชน์สาธารณะมันมั่นคงแข็งแรงขึ้นมาได้แล้ว ประโยชน์ของเรามันก็อยู่ได้
ด้วยความร่วมมือเป็นสุข

ถ้าประโยชน์สาธารณะมันเรรวน ประโยชน์เราดีกว่า เดียวก็ปล้นชิงหมด เราอยู่ไม่ได้
หรอก เราอยู่กับใครไม่ได้

แต่ถ้าประโยชน์สาธารณะมันดีงาม ประโยชน์ของเขาเป็นประโยชน์ที่หนึ่ง ประโยชน์ของ
เราเป็นประโยชน์ที่สอง แล้วประโยชน์ คำว่า “ที่สอง” มันกลับมาเป็น “ที่หนึ่ง” ไง เพราะอะไร
เพราะเขา รู้เขาเห็นถึงน้ำใจของเรา เขา รู้เขาเห็นถึงความแบ่งปันของเรา เขา รู้เขาเห็นถึงน้ำใจ
ของเรา เขา รู้เขาเห็น เขา รู้เขาเห็น

ถ้าเขา รู้เขาเห็น ทำไมเขาไม่ปกป้อง ที่เขาไม่ปกป้องเพราะมีเงาธรรม มีเงารัดเอา
เปรียบเขา แต่ถ้าเขา รู้เขาเห็นว่ามันดีงาม เราดูคนอื่นรังแกคนที่อ่อนด้อยกว่า เราเห็นแล้วคิด
อย่างไร เราเห็นแล้วเราทนได้ไหม เราเห็นแล้วเราทนไม่ได้หรอก

นี่ก็เหมือนกัน คุณงามความดีๆ ถ้ามันรู้มันเห็น นี่ไง ผู้ใดปฏิบัติธรรม ธรรมะย่อม
คุ้มครองผู้นั้น นี่ไง ธรรมะคุ้มครอง ดีกว่าไปเอาเหรียญราคาหลายๆ ล้านมาแขวนคอ ธรรมะมา
แขวนหัวใจสำคัญกว่า

ถ้าธรรมะมาแขวนหัวใจ แล้วธรรมะมาแขวนหัวใจ เอาธรรมะมาจากไหน ธรรมะ คือศึกษา
ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้วก็งั้น อะไร

สติไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องสติ เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา

ถ้ามีสติยังคิด เราจะไม่ทำความชั่ว เพราะการทำความชั่ว คนมีสติมีปัญญาจะ นั่นคือ
การทำลายตนเอง

คนที่ทำเขาติดคุกติดตะราง คนที่เขาขี้โกงเขาที่ว่าได้มามากก็ต้องไปชดใช้เขา กรรม
จำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน แล้วเวลาเราทำสิ่งใด ความลับไม่

มีในโลก เพราะผู้กระทำนั้นเป็นผู้รู้ ผู้กระทำมันรู้ ไฟนรกมันเผาหัวใจของตนตลอดเวลา ไฟจากภายในมันจะเผาใจๆ เผาใจอยู่อย่างนั้นนะ

แต่ถ้าดูสิ เวลาคนทำความผิด เวลาмаวัดนะ มาถวายเป็นเพื่อจะพ้นจากโทษ นี่ไง เวลามันคิดได้ เวลามันคิดไม่ได้มันไม่เห็นโทษเห็นภัยนะ ถ้าเวลามันคิดได้ นี่ไง ก็เลิกกับกรรมมันสู้กันอยู่ในหัวใจของตน

เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติ กองทัพอธรรมกับกองทัพกิเลสมันเข้าเผชิญหน้ากัน นั่นผู้ที่มีมรรค ผู้ที่มีการกระทำนะ

กองทัพกิเลส การกระทำของเรา พฤติกรรมที่ตั้งงามมา มันก็เป็นคุณธรรมในใจของเรา พฤติกรรมที่เราไปทำเบียดเบียนใครมานั้นนะ มันก็ฝังอยู่ในใจของเรา ถึงเวลาแล้วมันจะต้องเป็นไปตามกรรม

สิ่งที่ทำคุณงามความดีไว้ สิ่งที่ทำคุณงามความดีไว้ก็นี้ไง ยังนั่งกันอยู่นี้แหละ ยังหายใจสะดวกสบายนะ ยังลุกเหินเดินได้นะ เดี่ยวติดเตียงแล้วเอาใครมาหาม ติดเตียงแน่นอน เดี่ยวพอแก่เฒ่าชราขึ้นมานะ ถึงเวลาแล้วมันเป็นไปของมัน ถึงตอนนั้นนะมันทับถมเลย

คนเรานะ ถ้ามันแข็งแรงอยู่นะ อะไรที่จะมา มันยังมาไม่ทัน เวลามันอ่อนแอหลง มันตามมาทันทั้งนั้นนะ กงเกวียนกำเกวียน นี่พระพุทธศาสนาสอนอย่างนั้น แต่ไม่ได้สอนให้ไปโง่งงเอาตุ๋นให้เชื่อใคร ให้ใครมาชักจูง ให้ใครเอาเบ็ดมาเกี่ยวจมูกแล้วลากไป

มันเป็นการกระทำของเราทั้งสิ้น บัจฉัตตัง สันทิฏฐิโก ทุกข์สุขอยู่ที่ใจ เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา ตั้งสติไว้ ตั้งสติสัมปชัญญะขึ้นมาแล้วว่าจะทำคุณงามความดีของเรา บัจฉัตตัง สันทิฏฐิโก เราเป็นคนควักออก เราเป็นคนเอาออกทั้งสิ้น

เวลาที่มีความทุกข์ขนาดไหน ถ้าสติมันทันแล้ว เห็นไหม “เท่านี้เอง ไม่เห็นมันจะทุกข์ยากแค่ไหนเลย” พอตั้งสติแล้วมันก็เบาบางแล้วละ

แต่ถ้ามันหลง สติมันอ่อนแอ มันเหยียบมันย่ำมันทำลายนะ ใจความทุกข์ความยากมันบีบมันคั้น ยิ่งทุกข์ยิ่งยากสองชั้นสามชั้นนะ พอตั้งสติขึ้นมา “เฮ้อ! เท่านี้เอง คนอื่นเขาหนักกว่าเราเยอะแยะเลย” นี่เบาแล้ว

นี่ไง กรรมที่ว่าความทุกข์ความยากของเราไม่ต้องให้ใครมาแก้ไขหรอก ไม่ต้องให้ใครมาชกจูงหรอก ไม่ต้องให้ใครเป่ากระหม่อมทั้งสิ้น เราจะทำของเรา แต่เราทำของเรา เราก็พึงธรรมๆ

เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้ว พระพุทธศาสนามีคุณค่ามหาศาลเลย แต่พวกเราเอาไว้ที่วัด แล้วอยู่ที่บ้านเราก็ไปอมทุกข์กันอยู่นั่น แต่ถ้าเราไปขอเอาเข้ามาในหัวใจเราบ้าง ถ้าเอาธรรมะมาเข้าหัวใจเราบ้าง ความทุกข์ความยากมันจะเบาบางลงๆ เบาบางลง นี่ธรรมโอสถๆ ถ้าเรามีสติปัญญา เราเปิดหัวใจขึ้นมา เห็นไหม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่า การใด เวลาผู้ที่ไม่เห็นด้วยนะ เหมือนกับหงายภาชนะที่คว่ำอยู่

ภาชนะด้วยขามที่คว่ำอยู่ อะไรก็เข้าไปไม่ได้ ถ้าหงายมันขึ้นมาไง นี่หัวใจมันตรากมันตรำ หัวใจมันออกมันอ่อน หัวใจมันน้อยเนื้อต่ำใจ กิเลสมันก็ครอบงำมันอยู่ มันไม่หงายขึ้นมาเลย มันไม่เคยฟังเหตุผลอื่นเลยละ มันไม่ฟังธรรมะเลยละ มันไม่สนใจสักจะความเป็นจริงเลยละ มันเอาแต่ความพอใจมันๆ มันคว่ำมันไว้ ปิดหัวใจมันไว้ไง มันหงายขึ้นมาไม่ได้

นี่พึงธรรม พึงธรรมขึ้นมา หงายเราขึ้นมาไง หงายมันขึ้นมาแล้วหาสักจะความจริง

มิ่งทุกข์จริงหรือ อยู่ในครรภ์ของแม่ ๙ เดือน ถ้ามิ่งทุกข์ มิ่งคิดถึงตอนที่มิ่งนอนขดอยู่ในครรภ์ของแม่ ๙ เดือน ทำไมมิ่งทนได้ ทำไมของแค้นนี้มิ่งทนไม่ได้

ถ้ามันสติปัญญา มา ถ้าเราปลดปล่อยอารมณ์นะ เราปลดปล่อยการบีบคั้นนะ แล้วปลดปล่อยสันดานดิบ ดิบเถื่อน ไม่มีเหตุผล จะเอาชนะอย่างเดียว จะเอาหัวใจนี้เป็นขี้ขามัน มันเอาหัวใจเป็นที่อยู่ของมัน

ถ้ามันมีสติปัญญาขึ้นมา มันเท่าทันนะ นี่ไง นี่ธรรมโอสถ เปิดขวดแล้วได้ดื่มยานั้น ไม่ใช่อยู่ที่ฉลากยา ได้ธรรมะมา ชาวพุทธ พุทธที่ทะเลเบียนบ้าน ขวดยา ใ้อ้อ! คุณภาพสุดยอดเลย อ่านแหม่งทุกวันนะ แต่ไม่เคยใช้มันเลย นี่ก็เหมือนกัน เราไม่เคยใช้ประโยชน์สักจะความจริงอันนั้นเลย

ประโยชน์จะมีก็สติปัญญาของเราใจ ความรู้สึกนึก มีค่ามาก เวลามันทุกข์มันยาก กิเลส มันลากไปมันก็บีบคั้นความรู้สึกอันนั้น

ความรู้สึกนั้นตั้งสติขึ้นมาได้ ความรู้สึกนั้นเอาจิตกลับมาเป็นอิสรภาพได้ พอเอาจิตกลับ เป็นอิสรภาพได้ นี่ไง ที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญาไง แล้วศีล สมาธิ ปัญญามันเกิดที่ไหนล่ะ

มันเกิดขึ้นมาจากที่สามัญสำนึก เกิดที่เรานึกได้ เกิดที่เราฝึกฝนใจ แล้วฝึกฝนบ่อยครั้ง เข้าๆ สติ มหาสติ สติอรรถโนมิตี

นี่ไง ใ้พวกอภิปัญญา เราไปดูหนังจีน หนังจีนนี่พระทำได้ แล้วทำแล้วมันได้ประโยชน์ อะไร หลวงปู่ขาว ครูบาอาจารย์เราเหาะเหินเดินฟ้าเรื่องขึ้นมา เพราะอะไร เพราะทำแล้วมัน ไม่ได้ประโยชน์อะไร ทำได้ประโยชน์ก็เพื่อเอามาใช้กันนั้นนะ แต่มันไม่ใช่ธรรมะ มันไม่ใช่มรรค ๘ มันไม่ใช่ ศีล สมาธิ ปัญญา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาญาณ การชำระล้าง กิเลส การชำระอกายกิเลส ใ้เหาะเหินเดินฟ้าแบบหนังจีนมันยิ่งอยากเป็นเจ้ายุทธจักร มันยิ่ง อยากจะให้คนนับถือมัน มันยิ่งไปเพิ่มกิเลสมันมากขึ้น เห็นไหม

เวลาครูบาอาจารย์ของเราทำขึ้นมาท่านทดสอบ หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาวท่านทำทั้งนั้น นะ ใ้เรื่องเหาะนี่ โธ่! ไร้สาระ

แล้วเดี๋ยวนั้นะ พวกเราไม่ต้องพิสูจน์ด้วย ไปสุวรรณภูมิ เหาะรอบโลกก็ได้ ไร้สาระ เอ็ง เหาะแล้วเอ็งจ่ายตังค์มา ค่าบัตร เอ็งมีเงินจองบัตรหรือเปล่า จองตั๋วบินรอบโลก

มีอะไร เหาะเหินเดินฟ้ามันไม่ใช่มรรค แต่มันเป็นคุณสมบัติของจิตที่เป็นนามธรรมมันมี คุณสมบัติทำได้อย่างนั้น แต่มันไม่ใช่มรรค

มรรคในพระพุทธศาสนา ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ การชอบธรรมคือการมี สติสัมปชัญญะรักษาหัวใจของตน ชอบธรรม การชอบธรรมคือรักษาหัวใจของตน จากปุถุชน เป็นกัลยาณชน โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล นี่ชอบธรรม

ชอบธรรมเพราะจะทำให้จิตใจเราพ้นจากกิเลส พ้นจากครอบครวัของมาร ครอบครวัของพญามารให้มันพ้นไปได้ ศาสนาอยู่ที่นี่

แต่อภิญญามันเป็นธรรมชาติของความรู้สึก ธรรมชาติของจิต จิตที่มันมีพลังงาน เวลา มันหยุดนิ่งมันก็มีกำลังเรื่องธรรมดา แต่คนโง่ก็ใช้แบบโง่ๆ ใช้เป็นเรื่องอภิญญา แต่พระพุทธเจ้า ดึงกลับมา

แต่มันดึงกลับมาได้ยาก เพราะสันดานดิบ เพราะมันเหาะเหินเดินฟ้าได้ มันสำคัญตอน แล้วดูถูกพระพุทธเจ้าด้วยนะ เทวทัตดูถูกเลย “ทำอย่างเราไม่ได้ ทำอย่างเราไม่ได้”

พระพุทธเจ้าบอก ไร้สาระ พระพุทธเจ้าทำได้มากกว่านั้นอีก แต่มันไม่เป็นประโยชน์กับหัวใจ มันไม่เป็นประโยชน์กับพระพุทธศาสนา ท่านถึงไม่เอาสิ่งนั้นมาเป็นหัวใจ

หัวใจพระพุทธศาสนาคืออริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ นิโรธคือดับทุกข์ มรรค ~ นี่คือหัวใจของศาสนา สิ่งนั้นมันของข้างเคียงที่มันมีมา แล้วเวลาคนทำแล้วไปแค่นั้นนะ เพราะอะไร เพราะว่าไข ไขมันต้องมีเปลือก เอ็งอยู่ที่เปลือกนั้นนะ มดแดงไต่เปลือกนั้นนะ เป็นพวกเชื้อโรค อยู่ที่เปลือกไข ไม่เข้าถึงเนื้อไขเลย

แต่พระพุทธเจ้าเวลาสอน สอนเข้าไปในสัจจะในความจริง พักจนไก่ตัวนั้นเป็นไก่ตัวแรก ที่เจาะฟองอวิชชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นไก่ตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา นี่พระพุทธศาสนา

ถ้าเป็นสัตว์ป่า สัตว์ป่ามันก็มีสัญชาตญาณของสัตว์ป่า เอมมาเลี้ยงขนาดไหนมันก็มีสัญชาตญาณของมัน มนุษย์มีกิเลส สัญชาตญาณดิบ สัญชาตญาณดิบในใจของเรา แก้ไข ทำให้เบาบางลง ให้เรามีความสุขขึ้นมาบ้าง อย่าเป็นขี้ข้าให้สัญชาตญาณดิบมันครอบงำ เอวัง